

מפעם לפעם אני חושב על הסוף. השבוע למשל. ביום שלישי נפרדנו מחבר שהיה מדען מחונן ומוזיקאי מחונן לא פחות. אהבתי אותו מאד והוא איננו. הצטערתי על כל הפעמים שלא נפגשנו, על שלא הקשבתי יותר לנגינה שלו, שלא חקרתי את תולדות חייו המסעירים. הסוף בא בחטף, וזאת תמיד הפתעה, שיש סוף בסוף. וככל שאתה מתבגר או מזדקן, ומשום שאתה לא יודע מתי הסוף, אתה מתנהג כאילו אין סוף, ומתכנן, ומצפה, וחושש ומתאכזב, ומתרכך ואוהב, והנכדים גדלים לעולמות שלא תכיר, ובכל אופן צריך להמשיך, יש המון אתגרים, יש עוד ספר לגמור, או סרט, ולנסוע למקומות ולהיפרד מכל מה שלא ראית כל חיך, ולאט לאט אתה עוצר, מרפה, ומעת לעת חולפת המחשבה שבסוף יש סוף, וצריך לצעוד לשם בנפש חפצה ובהשלמה, ולקוות שהבאים אחריו יזכו בנחת ויראו ברכה במעשה ידיהם ובאהבותיהם ונאמר אמן.

השבוע חשבתי על כך גם כשראיתי את בנימין נתניהו: החיים הפגישו אותנו בנעורינו שהיו רק אתמול, הוא היה היפה והנחוש מכולם, והוא ידע שהוא יהיה ראש הממשלה כשאנחנו עוד לא סיימנו את הלימודים באוניברסיטה. הסתכלתי עליו השבוע וחשבתי האם הוא לא מבין שבסוף יש סוף? אחרי שניצח שוב ושוב ושוב, וישב ושמר על הכפתור האדום, והחליט, ופחד, בבדידות גדולה, ושועים ומלכים עמדו לכבודו ומחאו כפיים, והמונים שאגו לו 'היידה' וחיבקו ונישקו, ושומרים איבטחו, וטייסים הובילו, ומבשלות רקחו וחייטים הלבישו ובכיכר האדומה כל צבאה של רוסיה דיגל את נשקו, וכל חייו היו מרופדים בלי רגע אחד שהוא שלו האם הוא לא רוצה קצת חופש? הרי יש לו בריכה עם מים צלולים וקרירים, וגם חצר נאה וחוף ים סמוך, והוא יכול לשחק כדורגל או מטקות בלי אף צלם מסביב, לעשן סיגר, לאכול אבטיח בידיים, לנמנם, לראות סרט. לא מתחשק לך? זה מה שאתה רוצה לעשות עד הסוף? לשבת במחיצת אנשים שאתה בז להם, לשקר להם ושהם ישקרו לך, להריח את נשימותיהם הדוחות, את תערובת הזיעה של הפחד והזמן, זה מה שאתה רוצה לעשות בשארית חיך? ככה, עד הסוף? מה הסם הזה שמחזיק אותך? הרי זה לא הפחד מהמשפט, עורכי דין שישלמו להם, ויועץ משפטי מותש ידאגו שלא תשב בכלא. כולם מבינים את ההתמכרות לכה, אבל האמת היא כנראה שמאחורי כל זה עומד הפחד מהסוף, מהריקנות, מההמראה האחרונה של המסוק שלא יחזור. הרי די שתאמר "איני יכול עוד" ואז תוכל לנסוע לאיזה אוניברסיטה בלב יער באמריקה, תוכל לשבת על כסא נוח ולא להתגעגע, להתרגש מיפי הבריאה, מסיפור, מסיגר, תיהנה באמת. ומדינה שלמה תצא אט אט ממחוזות הפחד הזה שלך שהשתלט גם עליה, הכל בידך, זהו מספיק, והנה, אתה שוב יוצא בשידור חי מהלשכה עטוף באנשים מבוהלים שנושמים עליך, כבר חצות ואתה הולך להתחיל את כל זה מהתחלה? תגיד השתגעתי?